

tiemen skulde gælde for Fremtiden ogsaa. Han kunde heller ikke fatte, at Staten kunde være forretningsdrivende uden at følge det Princip, at jo mere man faar ud af det des bedre. Det ærede Medlem har jo dog selv været forretningsdrivende og maa dog vide, maa have gjort den Erfaring, at man kan drive Forretning ud fra hæderlige og fuldt forsvarlige Principper. Det ærede Medlem kunde heller ikke forstaa, at jeg vilde være med til de Udveje med Hensyn til Kompensation, som vare forholdsvis mest velsete iblandt Befolkningen. Ja, der var mere, det ærede Medlem ikke kunde fatte, han kunde heller ikke fatte den Trykfejl, som var kommen ind i Fortrykket, ja, hvad mere er, han kunde ikke en Gang fatte den Anvendelse, jeg havde gjort af det dog saa gængse Ordspil paa Landet om Koen og Vejrmøllen. Det syntes, som om han vilde fordele Rollerne mellem os. Er det ærede Medlem tjent med Koen, kan jeg tage Vejrmøllen. Men jeg skal lade det være, jeg skal ikke komme ind paa alle de Ting, det ærede Medlem omtalte. Dersom det er Brist paa det ærede Medlems Fatteevne, er det ikke min Skyld, jeg har ikke haft nogen Grund til at tage mig af det ærede Medlems Opdragelse hidtil.

Men de to Anker, jeg rettede mod det ærede Medlem før, rørte han saare lidet ved. Han forsøgte ganske vist et Forsvar for det berettigede i at kalde de Forhøjeiser, som forelaa paa Jernbanevæsenets og Postvæsenets Omraade, for Skatter. Han sagde, at det var en god og gammel Betegnelse for den Slags Statsindtægter. Nej, god er den ikke, det har det ærede Medlem for Hornslet (N. P. Jensen) paavist, og gammel er den lige saa lidt, maaske endnu mindre. Jeg gad vidst, om det ærede Medlem vilde kunne paavise, at man — i alt Fald i den Tid, jeg har siddet i Rigsdagen — har godkendt den Betegnelse. At man har brugt denne Betegnelse for Jernbanernes Indtægter gennem Billeetsalg f. Eks. eller Postvæsenets Indtægter gennem Frimærkesalget, tror jeg ikke, han kan paavise; nej, den er af ganske ny Dato. Det forholder sig, som jeg sagde, da jeg før havde Ordet, saaledes, at øjeblikkelig efter at Ministeren havde fremsat disse Forslag, kunde man læse disse Udtalelser i forskellige Blade, blandt andet for Resten i et Blad, der udgaar i Integade, og jeg har nok lagt Mærke til, at den Fløjte, der blæses derhenne, har det ærede Medlem nogen Tilbøjelighed til at danse efter.

Jeg omtalte det ærede Medlems Stilling

til Underofficerslønningerne. Det var for Resten det mest kriminelle Punkt, men det gik det ærede Medlem udenom. Det var maaske derfor, han havde Brug for saa megen Fyldekalk forud. Jeg roste ham i Grunden for hans Mandhaftighed, hans Konsekvens med Hensyn til den Sætning, som jo saa ofte har lydt: Ingen Forhøjelse af de militære Udgifter uden tilsvarende Nedsættelser, men jeg gjorde opmærksom paa, at han kom i Uoverensstemmelse med sin Fortid. Venstrereformpartiet har jo handlet ud fra samme Grundsætning, men man har givet Sætningen den Fortolkning, at vi skulde bevare de nuværende Rammer, skulde ikke have noget nyt, ikke udvide vort Militærvæsen, ikke have mere Materiel, ikke mere Mandskab, skulde holde status quo, som det jo saa tidt er sagt af en af det ærede Medlems Partifæller, Gruppefæller, skal jeg maaske sige. Men det ærede Medlem har jo været enigt med os hidtil, lige indtil denne Rigsdagssamling. Han stemte jo, som jeg nævnedes forleden Dag, i 1902 for forhøjede Militærlønninger uden at knytte den Fordring dertil, som han nu knytter dertil. Han har for Resten stemt for alt, hvad der siden er kommet, undtagen Løjtnantslønningerne i 1906, uden at knytte denne Fordring dertil. Ja, endnu i sidste Samling stemte det ærede Medlem jo for alt, hvad der forelaa. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem og hans Meningsfæller regne de 6—700,000 Kr. til Hædersgaven til Krigerne fra 1848—50 for Militærundergiffter — jeg regner dem ikke for Militærundergiffter —, men han stemte i alt Fald derfor. Han stemte for den udvidede Kostforplejning, for Forhøjelse af de meniges Lønninger, for de militære Pensionslove osv., en hel Række af Militærundergiffter, uden at stille den Fordring, han her stillede. Det er det, jeg har søgt at paapege, og jeg tror ikke, at det ærede Medlem paa nogen Maade kan komme bort derfra. Han har foretaget en Vending, og jeg kan endda betegne den som en Kovending.

Men der er et reelt Forhold her, som vejer ulige mere end det ærede Medlems politiske Vendinger. Thi hvad vil det i Grunden sige, at han sætter sig imod dette Lovforslag om Forhøjelse af de militære Underklassers Lønninger? Hvad vil det sige at knytte den nævnte Betingelse dertil? Naar han gør det, vil det jo sige, at de ingen Ting maa faa for ham; thi han ved, at den Betingelse ikke kan opfyldes. Han sagde jo forleden, at han billigede, at disse Lønninger bleve forhøjede, men mener han virkelig det, maa han ogsaa